

Жыве Беларусь!

БЕЛАРУС

Address: P. O. Box 3225
Farmingdale, NY 11735

BIELARUS/Belarusan newspaper in Free World ISSN 1054-9455
Published by the Belarusan American Association, Inc.

№ 541 Люты 2008 г.
Год выдання 58

Сустрэча з А. Дыньком і А. Мінчонкам

Прадстаўнікі беларускай грамады Нью-Ёрку і ваколіцаў сустрэліся 8 лютага ў беларускім грамадзка-рэлігійным цэнтры ў Брукліне з двума прадстаўнікамі незалежных беларускіх мэдыяў — рэдактарам газеты “Наша Ніва” Андрэем Дыньком і журналістам “Радые Рацыя” Аляксеем Мінчонкам. Сустрэча была арганізаваная Беларуска-Амэрыканскім Задзіночаннем. Гасцей прадставіў старшыня Нью-Ёрскага аддзелу БАЗА Віталь Зайка. Затым выступілі госьці.

Сп. Андрэй Дынько каротка распавёў пра гісторыю газеты “Наша Ніва”, найстарэйшай беларускай газеты, выпуск якой быў адноўлены ў 1991 годзе С. Дубаўцом і групай маладых адраджэнцаў. У 2006 годзе газета адсвяткавала сваё стагодзьдзе, прычым ўлады ў Беларусі ўсяк імкнуліся замаўчаць ды перашкодзіць ушанаванню гэтай важнай падзеі гісторыі Беларусі. Больш за тое, газету пераследуюць, на абсурдных падставах выносяць папярэджанні, пагражаюць закрыцьцём. Дарэчы, у 2006 годзе, падчас прэзыдэнцкіх выбараў, сп. Дынько трапіў у турму за ўдзел у пратэстах супраць фальшавання выбараў. Газэта перажыла нялёгкае часы напярэдадні тых выбараў, калі ўлады забаранілі яе распаўсюд празь дзяржаўную сыстэму распаўсюду. Тады атрымалася захаваць выданьне, наладзіць сваю сыстэму распаўсюду, пашырыць кола чытачоў і прыхільнікаў. На цяперашні момант наклад газеты перавышае 2 тысячы асобнікаў, а колькасць наведвальнікаў сайту газеты значна большая. “Было разуменьне, што кожны месяц самастойнасьці, калі спадзявацца можна толькі на сябе — гэта і выпрабаваньне, і загартоўка. Прайшло 2 гады, мы выстаялі. Хоць працуем “дагары нагамі” дзеля дыскрымінацыі ў параўнанні зь дзяржаўнымі мэдыямі, і ў рэжыме няспыннага ціску, але праца ідзе. На сёньня сайт “Нашай Нівы”, www.nn.by, ёсьць

самым папулярным беларускамоўным рэсурсам у сьцеіве, ён абагнаў па папулярнасьці сайт беларускай службы “Радые Свабода”. Яго наведваюць дзесяткі тысяч чалавек з усяго сьвету. Газэту можна чытаць і раздрукоўваць у pdf-вэрсіі. Гэта паказвае вялікія магчымасьці сьцеіва, калі людзі, падзеленыя тысячамі міляў, зьвязаныя магчымасьцю камунікаваць і перадаваць інфармацыю.”

Затым сп. А. Дынько спыніўся на інтэлектуальным штомесячным часопісе “АРХЭ”, які выходзіць ад 1998 году. Ён змадэляваны па прыкладу часопіса “The New York Review of Books” і складаецца з аналітычных артыкулаў, інтэрвію, рэцэнзіяў. Сярод аўтараў часопісу — палітолягі В. Сіліцкі, М. Куцук, Лагвінец, Д. Жукоўскі. Са старэйшых — А. Грышкевіч, В. Акудовіч, А. Анціпенка ды інш. Таксама друкаваліся прадстаўнікі беларускай грамады Амэрыкі: Лявон Юрэвіч, Алесь Сёмуха, Віталь Зайка. У выдавецтве “АРХЭ” выйшлі зборы твораў Антона Адамовіча, Янкі Станкевіча, Юрага Туронка. Попыт на добрую беларускую кнігу, на працы па гісторыі, арыгінальныя літаратурныя творы паказвае, што беларусы ўпарта і пасьядоўна вядуць супраць выцісканьня беларускай культуры і мовы на маргінэс грамадзкага жыцьця.

Гаворачы пра выданьні “Нашай Нівы” сп. Дынько адзначыў, што яны разьлічаны на масавага чытача. Нядаўна выйшлі ўспаміны В. Тараса, іншыя творы. За год і 3 месяцы выйшла 20 выданьняў, у тым ліку кнігі А. Хадановіча, зборнік “Сакавік” пра падзеі на Плошчы, раман А. Клінава “Малая падарожная кніжыца па Горадзе Сонца”, раман Наталкі Бабінай “Рыбін горад”. У плянах — перавыданьне кнігаў В. Быкава “Пахаджане” і “Сьцяна”, а таксама новы раман В. Іпатавай і новая кніга вершаў А. Хадановіча.

Сп. А. Дынько адзначыў, што, нягледзячы на адносны пасьпех выдавецкіх прэктаў, газэта патрабуе падтрымкі і пра-

цуе дзякуючы ахвяраваньням грамадства.

Затым выступіў сп. Аляксей Мінчонак, журналіст “Радые Рацыя” і рэдактар музычнага парталу “Тузін Гітоў”. Ён сказаў, што “Рацыя” вяртаецца з Польшчы па-беларуску і выкарыстоўвае беларускія журналістскія сілы. Гэтае радые выходзіла ў этэр на сярэдніх і кароткіх хвалях у 1999-2002 гг., і было адноўленае ў лютым 2006 году. Праграмы складаюцца пераважна з навінаў і публіцыстыкі, карэспандэнцыяў зь Беларусі, музычных праграмаў. “Рацыя” — першая станцыя, якая транслявала фэстываль “Басовішча”.

У 2004 годзе быў створаны сайт “Тузін Гітоў”, які меўся быць гіт-парадам беларускай музыкі. Спачатку ён быў прапанаваны сайту “Нашай Нівы”, але стаў асобным праектам, які ацэньвае сучасных беларускіх выканаўцаў і іхныя песьні. За тры гады рэдакцыя сайту вырасла з 3 да 12 чалавек. Удзел бяруць такія музыктыкі як Сяргей Будкін, Зьміцер Падбярэзскі ды інш., праводзяцца “рок-каранацы”, вылучэньне лепшага дыску сэзону, лепшай песьні. З дапамогай “Тузін Гітоў” праводзіліся такія імпрэзы, які вечарына памяці А. Сыса, Рок-каранацыя-2007 ды інш. Вакол “Тузін Гітоў” гуртуецца інтэлегенцыя, зьвязаная з музыкай і сьпевамі, гэтак як вакол “Нашай Нівы” гуртуецца інтэлегенцыя пішучая.

Пасьля госьці адказалі на пытаньні. Сп. Дынько, на просьбу акрэсьліць становішча ў сёнешняй Беларусі, сказаў: “3 пункту гледжаньня зьмены грамадзкага ладу, рэжыму — спадзевы ілюзорныя. З другога боку пакрысе ідзе павелічэньне даходаў насельніцтва, а зь імі — падвышэньне патрэбаў самарэалізацыі, што цягне за

А. Дынько і А. Мінчонак (сядзіць).

сабой сацыяльныя зьмены й патрэбу дэмакратызацыі. Лукашэнка, адчуваючы гэта, спрабуе зрабіць эфэктыўнейшым дзяржапарат, абмяжоўвае бюракратызацыю, назіраюцца зрухі да лепшага ў галіне прыватнай ініцыятывы. Беларусь у бізнэс-рэйтынгах летась паднялася на некалькі пазыцыяў. Разбудоўваюцца гатэлі, пачаўся продаж прыбытковых прадпрыемстваў, сярод якіх — і буйныя, як Белтрансгаз і кампанія мабільнай сувязі Вэлком. Думаю, праз 2-3 гады можна будзе пабачыць Беларусь, збудаваную на іншых прынцыпах. Але культура й мэды — гэта сфэра, дзе кантроль ажыццяўляецца наймацней. Незалежныя кніжныя выданьні немажліва набыць у дзяржаўных кнігарнях, немажліва арганізаваць сустрэчу зь некім няўгодным рэжыму ў залы пры дзяржаўных установах (бібліятэках, клубах і г. д, а адпаведныя залі ёсьць толькі ў іх). Амаль зьліквідавана беларускае школьніцтва. Заціснутая апазыцыя, хоць улады і не ідуць на яе татальнае

Заканчэньне на бачыне 5

Ліст аб агульнай беларускай справе

насьць — чаму мы змагаемся, супраць каго, чаго хочам дасягнуць змаганьнем.

Выніковасьць нашай беларускай барацьбы будзе залежыць ад разуменьня гэтых рэальнасьцяў.

Цяпер назіраецца ўзмацнэньне рэпрэсіяў антыбеларускага рэжыму супраць беларусаў. Але адначасна мацнее і нашае супраціўленьне. Каб вынікова змагца, мы, усе грамадзяне і патрыёты Беларусі, мусім дакладна ведаць дзье рэальнасьці: першая — хто наш непрыяцель, чаго ён хоча і што робіць; другая рэальнасьць — чаму мы змагаемся, супраць каго, чаго хочам дасягнуць змаганьнем.

Рэжым Лукашэнкі ёсьць тыповы аўтарытарны рэжым, па характару і па сыстэме ўлады. Адначасна гэта ёсьць рэжым выключны, русіфікатарскі, непадобны ні на які іншы, бо праводзіць вынішчальную, тыпова акупацыйную палітыку супраць свайго народу і па характару зьяўляецца антыбеларускім. Гэта **ўнутраны акупацыйны рэжым**.

Ягоная ўлада была ўсталяваная шляхам унутранай акупацыі — захопу беларускай ўлады спэцслужбамі Расеі з выкарыстаньнем дэмакратычнай сыстэмы выбараў і сваіх крэатураў.

Палітычная мэта гэтага, залежнага ад Масквы рэжыму — ліквідаваць Беларускаю дзяржаву і вынішчыць Беларускаю нацыю, уключыць тэрыторыю Беларусі ў склад Расеі.

Гэтых мэтаў Крэмль нават не хавае, гаворыць адкрыта і грунтуецца на палітыцы імперыялізму, якую Расея праводзіць супраць Беларусі воль ужо больш за дзевяць гадоў. Супярэчнасьці й канфлікты, якія ўзьнікаюць паміж Масквой і Лукашэнкам, маюць унутраны характар у

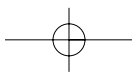
межах адной сфэры палітыкі (КГБ) і групавых дачыньняў. Рэальны сэнс спрэчак паміж Лукашэнкам і Масквой абумоўлены не беларускімі дзяржаўнымі інтарэсамі, а зыходзіць з задачы захаваць і павялічыць сваю ўладу.

Палітыку агрэсіі, захопу і вынішчэньня Беларусі Расея праводзіла і будзе праводзіць увесь час, пакуль застаецца структура і палітыка каляніяльнай імперыі. **Расейская імперская палітыка ёсьць пастаянны, безаглядны і натуральны вораг Беларускай незалежнасьці.**

З аналізу гэтай сытуацыі беларусы мусяць зразумець, што ў нас няма іншага выбару, акрамя як ўсеагульнае змаганьне з Масквой за сваё дзяржаўнае існаваньне. Гэтага нельга пазьбегнуць. Усе іншыя шляхі, акрамя барацьбы з расейскай агрэсіўнай палітыкай (і з антыбеларускім рэжымам як увасабленьнем гэтай палітыкі) вядуць у небыцьцё. Альбо нацыя будзе змагца супраць пэрманэнтнага наступу Масквы, альбо згіне.

Мэта беларускага змаганьня (у становішчы, якое існуе) вымагае найперш салідарнасьці й кансалідацыі

Заканчэньне на бач. 3

Кветкі для Касьцюшкі

Удзень нараджэння Тадэвуша Касьцюшкі, 4 лютага, прадстаўнікі беларускай дыяспары ўсклалі кветкі да ягонага помніка ў цэнтры Вашынгтону.

Большасць беларусаў ведаюць Касьцюшку як арганізатара паўстання за аднаўленьне незалеж-

насьці Рэчы Паспалітай. Але за акіянам ён болей вядомы як герой вайны за незалежнасьць ЗША. У 1776 годзе Касьцюшка далучыўся да арміі ЗША дабраахвотнікам, і ўжо празь некалькі гадоў даслужыўся да званьня брыгаднага генэрала інжынэры.

Існуе гісторыя, што пасья таго, як Касьцюшка працягаў Дэкларацыю Незалежнасьці ЗША, ён быў настолькі ўзрушаны тымі правамі й свабодамі, якія ў ёй гарантаваліся, што вырашыў сустрэцца з яе асноўным аўтарам – Томасам Джэфэрсанам. Пасья сустэчы зь Джэфэрсанам яны сталі блізкімі сябрамі. А пазьней Джэфэрсан, трэці прэзыдэнт ЗША, назваў Касьцюшку найсапраўднейшым сынам свабоды, якога ён калісьці ведаў.

Пасья некалькіх гадоў службы ў ЗША Касьцюшка атрымаў амэрыканскае грамадзянства, зямлю, а таксама буйную суму грошай ад амэрыканскага ўраду. Але нягледзячы на пашану і выгоды, якія ён меў у Амэрыцы, Касьцюшка вырашыў у 1784 годзе вярнуцца ў Эўропу. Празь дзесяць гадоў па вяртаньні з Амэрыкі ён падняў паўстаньне за свабоду і незалежнасьць сваёй Бацькаўшчыны.

Амэрыка памятае нашага земляка і свайго героя і сёньня. Шматлікія масты, вуліцы, і нават выспы ў ЗША названыя ў гонар Тадэвуша Касьцюшкі. У Вашынгтоне помнік яму стаіць і ў Ляфает парку насупраць Белага Дому. 4 лютага ля гэтага помніка зьвяліся белыя і чырвоныя лілеі.

Алеся Сёмуха, Яраслаў Крывой, Ірына Красоўская.

Яраслаў КРЫВОЙ

Сустрэча з Тадэвусам Макатэрам

У Нью-Ёрку 31 студзеня адбылася сустрэча з Старшынём камісіі па палітыцы Рэспубліканскай партыі, кангрэсманам Тадэвусам Макатэрам, які ёсьць чацьвертым па раньзе лідэрам рэспубліканцаў у Кангрэсе, і прадстаўляе штат Мічыган. Мэтай сустрэчы было навязаньне і разьвіцьцё кантактаў Рэспубліканскай партыі зь лідэрамі этнічных грамадаў у Нью-Ёрку і ваколліцах.

Беларускую грамаду прадстаўлялі дырэктар Беларускага Інстытуту Навукі й Мастацтва Вітаўт Кіпель і старшыня Нью-Ёрскага аддзелу БАЗА Віталь Зайка. Сустрэча адбылася ў нязмушанай, сяброўскай атмасфэры. Сярод запрошаных на сустрэчу былі прадстаўнікі ўкраінцаў, армянаў, мадзяраў, грузінаў, летувісаў і нават уйгураў, якія сёньня жывуць ва Ўсходнім Туркістане і падпалі пад этнацыд, які праводзіць кітайскія ўлады.

Першым было пытаньне сп. Зайкі адносна стаўленьня да Расеі. Кангрэсман Макатэр адзначыў, што даносіны Расеі да краінаў вольнага сьвету нельга назваць інакш, як новай халоднай вайной. Злоўжываючы нафтадалярамі й заціскаючы дэмакратычныя свабоды, падтрымоўваючы дыктатуры ў краінах ад Кубы да Беларусі й ад Тэгерану да Пхеньяну, сёнешняя Расея спаўзае ў багню таталітарызму. Насьцярожае яе хаўрус з Кітаем, накіраваны супраць Захаду, і спробы згуляць на складанай сытуацыі на Блізкім Усходзе. Сп. Макатэр адзначыў, што ў амэрыканскай зьнешняй палітыцы заўсёды дамінавала ідэя падтрымкі ідэалаў свабоды й дэмакратыі, якія-б часам штодзённыя геапалітычныя патрэбы не імкнуліся адсунуць іх на другі плян. Калі ў пошуках эканамічнай карысьці забываемся пра гэта — паўстае небясьпека. Грамадства, што адмаўляецца ад свабоды на карысьць квітненьня, ня будзе мець ні таго, ні другога. Дзякуючы такім асобам, як Гары Труман і Рональд Рэйган, Амэрыка перамагла ў халоднай вайне на эўрапейскім тэатры. Але халодная вайна ў Азіі працягваецца. Часам кажуць, што ў Кітаі ўжо няма камуны. Але чаму-ж там мацнее цензура й ідэалёгічны ўціск, чаму працягваецца панаваньне адной партыі, перасьледуецца лю-

бая крытыка рэжыму, кантралюецца інтэрнэт? Кітайскі камунізм зрабіўся мутантам, прыставаўся, як вірус. Але лек ад гэтых вірусаў адзін — свабода. І менавіта свабоду ЗША будуць падтрымоўваць, як у сябе, так і за мяжой.

Лінія Трумана і Рэйгана заўсёды сустракала апанэнтаў на самым высокім узроўні. Вось і сёньня Дэмакратычная партыя фактычна займае ізаляцыянісцкія пазыцыі па зьнешнепалітычных пытаньнях. Варта ўспомніць Джорджа Кенана, які заклікаў да добрых адносінаў з Расеяй — за любы кошт, хоць і за кошт свабоды. “Ня будзем лезьці да расейцаў, гэта адмысловая, нам незразумелая цывілізацыя”. Дж. Картар праводзіў бесхрыбетную зьнешнюю палітыку, што была скарыстаная таталітарнымі тагачаснымі сыстэмамі для ўласнага ўмацаваньня. Прапанэнт пазыцыі Кенана, віцэ-прэзыдэнт Ўылкі, нават праехаўся па Саветах у разгар сталінізму, у 1940-я гады, і заяўляў, што жыцьцё ў савецкіх канцлягерах дужа добрае. Ён меў на ўвазе мардатыя ахоўнікаў, што для нагоды былі пераапраўленыя ў новыя экэаўскія строй, абедалі ў сваёй сталёўцыпа нормах супрацоўнікаў НКВД — гэта тое, што паказалі даверліваму віцэ-прэзыдэнту ЗША. І цяпер васьмь Расея і Кітай імкнуцца абдурчыць нас, згуляць у Вэндэла Ўылкі. Цяпер фактычна ў нас самых ідзе змаганьне лініі Кенана і лініі Трумана. Але памятайма-ж пра тое, як лёгка вольны сьвет здаў пазыцыі 1938 годзе у Мюнхэне, і якой крывёй і змаганьнем давалася вяртаць страчанае. Сёньня мы мусім быць пільныя і згуртаваныя і памятаць пра падваліны амэрыканскай палітыкі й амэрыканскай гісторыі — свабоду і дэмакратыю. Сп. Макатэр адказаў таксама на пытаньні пра ўдзел этнічных грамадаў у фармаваньні зьнешняй палітыкі па канкрэтных краінах і пра працу ў справе іх сталага кантакту з уладамі ЗША, пра крокі для падвышэньня ўплыву этнічных арганізацыяў.

У кулюарах прадстаўнікі беларускай грамады сп. сп. Кіпель і Зайка мелі гутаркі з прадстаўнікамі ўкраінскай, летувіскай, армянскай, уйгурскай грамадаў.

Віталь ЗАЙКА

Навагодняя ялінка ў Саўт-Рывэры

Нядаўна мне пашчасыціла наведацца ў Беларуска-амерыканскі культурны цэнтар у Саўт-Рывэры. Езьдзілі мы са сп-няй Алляю Орса-Романо на сьвяткаваньне дзіцячай ялінкі, якое ладзілася там пад “стары” “Новы год” — 13 студзеня. Надвор’е ў гэты дзень было цудоўнае — цёпла, сонечна, зусім не выглядала, што на дварэ студзень. Па дарозе мне прыпаміналася маё першае знаёмства зь беларусамі Саўт-Рывэру ў 1994 годзе. Тады мяне асабліва ўразіла, як шмат народу зьбіралася на беларускія імпрэзы. Вялізная заля была поўная людзей. Добра ведаючы сучасную сытуацыю ў беларускім замежжы, я са смуткам думала, што гэтым разам усё будзе выглядаць інакш, а менавіта так, як у некаторых іншых вядомых беларускіх цэнтрах, дзе грамадзкае жыцьцё паступова заціхае, дзе не чуваць ужо дзіцячага сьмеху, а са старэйшай эміграцыі засталіся адзінкі.

Але мой смутак аказаўся заўчасным. Я пабачыла тую самую залю гэтак сама набітую людзьмі. І сярод прысутных, на дзіва, было шмат дзяцей і моладзі. Сьвята ладзілі менавіта для іх і зь іхным актыўным удзелам. Прыгожа апранутыя ў нацыянальныя строй дзяўчаткі і хлопцы надавалі асаблівы аптымизм усёй імпрэзе.

Адчувалася, тут яшчэ моцна пульсуе беларускае жыцьцё, што ёсьць каму пераняць справу ад старэйшых. На сьвята прыйшлі цэлымі сем’ямі ў двух-трох пакаленьнях. Письменьнік Міхась Кавыль з жонкаю, двама сынамі й нявесткамі з гонарам назіралі, як прыгожа танчылі іх нашчадкі, у тым ліку ўнук пісьменьніка — Мацьвей, які разам зь дзяўчатамі выконваў танец “Яшчурок”. Сп-ня Алла Орса-Романо пры-

ехала з сынамі Колям і ўнучкай Алівіяй. Са сцэны Алівія прасьпявала “Лявоніху”. Прыбылі на сьвята таксама Барыс і Марыя Данілюкі з дачкою Лідаю і двума яе сынамі, якія чыталі творы Купалы.

Канцэртная праграма з удзелам дзяцей і моладзі была вельмі зьмястоўная, у залі яе ўспрымалі з захапленьнем, бо гэта-ж бацькі, дзяды ды бабулі радаваліся за сваіх дзетак, былі задаволеныя, што тыя

пачуваюцца прыналежнымі да беларускасьці.

Беларускаму цэнтру ў Саўт-Рывэры, можна сказаць, дужа пашанцавала, у іх ёсьць каму займацца зь дзецьмі. Канцэртную праграму рыхтавалі дзьве асобы, якія належаць да новай эміграцыі. Сп-ня Тацьцяна Дзямешчык разам з мужам Валянцінам — прафэсійныя музыкі, прыехалі з Горадні. Цяпер Валянцін кіруе царкоўным хорам царквы сьв. Еўфрасіньні Полацкай, а Тацьцяна працуе зь дзецьмі. Іхны сын Сяргей выступаў на канцэрце і захапіў слухачоў іграю на трубе. Тацьцяна разам зь дзецьмі і дарослымі падрыхтавала музычную частку праграмы, дзеці ня толькі сьпявалі беларускія і амэрыканскія калядкі, але і дэкламавалі беларускія вершы. У праграме ўзялі ўдзел музыкі, сьпевакі й танцаўнікі гуртка “Лянок”, маладыя й дарослыя — Нік Браўн, Эрык Браўн, Юлія Бачыкоўскі, Крыстына Гаіда, Вольга Дзямешчык, Сяргей Дзямешчык, Галіна Зорыч-Курман, Алёша Латош, Вольга Латош, Даніла Лешчанка, Мацьвей Лешчанка, Сэнды Лешчанка, Білы Мэрлоў, Вікторыя Мэрлоў, Анастасія Мэцгер, Кайла Невінскі, Таня Ўайдман, Алекс Тур, Аманда Тур, Анастасія Юхнік, Галена Яворскі.

Танцавальны гурток “Лянок”, які існуе пры нядзельнай школе царквы сьв. Еўфрасіньні Полацкай у Саўт-Рывэры. Фота Ірэны Рагалевіч-Дутко.

Заканчэньне на бач. 4

Беларусь за месяц

Дашкевіча вызвалілі

23 студзеня са Шклоўскай калёніі датэрмінова вызвалілі лідэра “Маладога Фронту” Зьмітра Дашкевіча. У лістападзе 2006 г. (ад верасня 2006 г. Зьміцер знаходзіўся ў сьледчым ізалятары) малады чалавек быў асуджаны на паўтары год пазбаўленьня волі за ўдзел у незарэгістраванай арганізацыі — Малады Фронт. На волю хлопец павінен быў выйсці 15 сакавіка 2008 г.

І для Зьмітра, і для ягоных бацькоў, і для кіраўніцтва калёніі вызваленьне было нечаканым. Зьмітра, які нічога не падазраваў, паклікалі ў штаб калёніі, дзе азнаёмлілі з пастановай суду, якая змяняла тэрмін пакараньня да году. Такім чынам атрымліваецца, што Дашкевіч пераседзеў чатыры месяцы. І гэты тэрмін яму ніхто не кампэнсуе.

На наступны пасля вызваленьня дзень Зьміцер прайшоў прэс-канфэрэнцыю, на якой заявіў, што працягне палітычную дзейнасьць, і хоча сканцэнтравана на вулічных акцыях апазыцыі, рэгістраваць “Малады Фронт”, браць удзел у парламэнцкіх выбарах.

Праваабаронцы мяркуюць, што вызваленьне Дашкевіча вяртае разглядаць у рэчышчы гульні Беларусі з Эўропай, у прыватнасьці, у цвёрдай пазыцыі апошняй у дачыненні да палітвязьняў. Так, за тыдзень да вызваленьня Зьмітра на волю выйшаў вайсковы прадпрыемальнік Мікалай Аўтуховіч, а 25 студзеня быў вызвалены з калёніі ягоны партнэр па бізнэсу Юры Лявонаў.

І Фінькевіч таксама

5 лютага выйшаў на волю маладофронтавец Артур Фінькевіч. Нагадаем, што ён у траўні 2006 г. быў прысуджаны да двух гадоў “хіміі” (абмежаваньня волі) за напісаньне графіці “Достал!” напярэдадні прэзыдэнцкіх выбараў. Тэрмін пакараньня му-

сіў скончыцца 9 сьнежня 2007 г., але ў канцы кастрычніка Артура зьявілі ў сьледчы ізалятар за “сыстэмнае парушэньне ўнутранага распарадку спэцкамэндатуры” і завялі крымінальную справу паводле арт. 415 Крымінальнага кодэксу. 20 сьнежня суд Кастрычніцкага раёну Магілёву асудзіў яго на паўтары год калёніі. У падтрымку Артура быў створаны камітэт і зьменены адвакат (запрасілі адвакатку Ганну Бахціну). Была пададзена скарга на прысуд, якая і была разгледжаная 5 лютага.

Артур Фінькевіч

Пракурор палічыў, што Фінькевіч сапраўды вінаваты, але пакараньне за парушэньне рэжыму вельмі строгае і папрасіў абмежавацца шасьцю месяцамі пазбаўленьня волі. Сядзеньне ад канца кастрычніка ў сьледчым ізалятары было расцэнена ў прапорцыі 2 да 1, і ўжо 5 лютага хлопец быў вызвалены.

Дарэчы, Артур перакананы, што і ён, і Аўтуховіч, і Дашкевіч сталі разьменнай манэтай у гандлі Беларусі з Эўропай. Тым ня менш, гэта не змяняе вартасьці вызваленьня.

Такім чынам у беларускіх турмах застаюцца тры палітвязьні: экс-кандыдат у прэзідэнты на выбарах 2006 году Аляксандар Казулін, грамадзкі дзеяч і бізнэсовец Андрэй Клімаў і журналіст Аляксандар Зьдзьвіжкоў.

Заведзеныя крымінальная справа ў дачыненні да аднаго з

удзельнікаў акцыі прадпрыемальнікаў, якая прайшла 10 студзеня — моладзёвага актывіста Андрэя Кіма. 31 студзеня ён быў пераведзены са спэцпрыёмніка-разьмеркавальніка на Акрэсьціна, дзе адбываў адміністрацыйны арышт у 10 сутак, у сьледчы ізалятар на Валадарскага. Хлопцу пагражае да шасьці гадоў пазбаўленьня волі.

Акцыі прадпрыемальнікаў

Дробныя прадпрыемальнікі працягваюць дабівацца адмены прэзыдэнцкага ўказу №760 аб забароне найму людзей і пераводу іх у прыватныя ўнітарныя прадпрыемствы. У студзені частка рынкаў не працавала, а самі прадпрыемальнікі правялі дзьве гучныя акцыі ў сталіцы. 10 студзеня яны прайшлі маршам ад Кастрычніцкай плошчы сталіцы да Дому ўраду, такая-ж акцыя была паўторана 21 студзеня, толькі ў гэты дзень яна была спынена міліцыяй. Разгонам камандаваў асабіста міністар унутраных спраў Навумаў. Ён-жа заявіў пра тое, што пры жаданні каля 50 чалавек можна асудзіць паводле крымінальнай справы за ўдзел у акцыі 10 студзеня. Супраць аднаго з удзельнікаў акцыі 21 студзеня маладога хлопца Андрэя Кіма ўжо заведзена крымінальная справа, пра што паведамлялася вышэй.

Асудзілі за карыкатуры

Тым часам 11—18 студзеня ў Менскім гарадзкім судзе прайшоў працэс над намесьнікам рэдактара сацыял-дэмакратычнай газэты “Згода” Аляксандрам Зьдзьвіжковым. Яго асудзілі на тры гады калёніі ўзмоцненага рэжыму за перадрук ў лютым 2006 г. карыкатур на прарока Мухамэда. Гэты ўчынак быў кваліфікаваны як распальваньне рэлігійнай варажнечы. Тады газэта была зачынена, а супраць Зьдзьвіжкова заведзена крымінальная справа, але ён хаваўся ад перасьледу ў Расеі і Ўкраіне.

У лістападзе 2007 г. 50-гадовы Зьдзьвіжкоў прыехаў на радзіму, каб адведца магілу бацькі. Ён быў арыштаваны і зьмешчаны

ў сьледчы ізалятар. Зьдзьвіжкоў сваёй віны не прызнаў, а заявіў, што сьведома выдрукаваў карыкатуры, але гэта былі карыкатуры на ісламскі тэрарызм.

Трэба сказаць, што лідэры беларускіх мусульманаў былі ўражаныя жорсткасьцю прысуду і настойвалі на вызваленьні Зьдзьвіжкова ад турмы. Старшыня Духоўнага ўпраўленьня мусульман Беларусі Ісмаіл Варановіч — аўтар пазову да Аляксандра Зьдзьвіжкова — прызнаўся, як быў ініцыяваны працэс над апальным журналістам. Варановіч ня ведаў пра публікацыю ў “Згодзе”, але з карыкатурамі яго азнаёмлілі чыноўнікі Камітэту па справах рэлігій і нацыянальнасьцяў пры Савеце міністраў і “папрасілі” адрэагаваць.

Між іншым карыкатуры былі перадрукаваныя ў 143 выданнях 56 краін сьвету, у тым ліку ісламскіх, і нідзе журналісты не былі асуджаныя.

Году дзяржаўнасьці - не

Аргкамітэт па сьвяткаваньні 90-х угодкаў незалежнасьці Беларускай Народнай Рэспублікі атрымаў адмову з Палаты прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу наконт ідэі абвяшчэньня 2008 году годам беларускай дзяржаўнасьці. У якасьці аргументаў былі прыведзены наступныя: “... у Рэспубліцы Беларусь пералік дзяржаўных святаў і памятных датаў вызначаны ўказам Прэзыдэнта Рэспублікі Беларусь ад 26 сакавіка 1998 г. 25 сакавіка — дзень прыняцця 3-й Устаўной граматы БНР — у гэты пералік не ўваходзіць, і, на нашу думку, ня можа быць у яго ўключаны. Абвяшчэньне БНР адбылося ў вельмі складаных і супярэчных умовах. [...] Былі створаны пэўныя палітычныя структуры, якія выдавалі сьвеце за ўладныя органы, але, тым ня менш, БНР не атрымала прызнаньня з боку ўладаў вядучых краін сьвету. Акрамя таго, большая частка тэрыторыі Беларусі была ў той час акупаваная нямецкімі войскамі, таму гаварыць аб незалежнасьці абвешчанага 25 сакавіка 1918 году дзяржавы не даводзіцца.

Улічваючы вышэйзгаданае, мы не знаходзім дастатковых падстаў для прыняцця захадаў для абвяшчэньня 2008 году годам беларускай дзяржаўнасьці, а таксама для правядзеньня на дзяржаўным узроўні іншых мерапрыемстваў, зьвязаных з 90-годзьдзем БНР.

Выбары ў парламэнт — у канцы верасня

Выбары ў Палату прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу прызначаны на 28 верасня 2008 г. Паводле закону, парламэнт мае быць сфармаваны не пазьней за 12 кастрычніка. Улічваючы, што ў гэты дзень можа адбыцца другі тур, то адпаведна, першы павінен прайсьці на два тыдні раней.

Беларускія апазыцыйныя партыі яшчэ канчаткова ня вырашылі, як ставіцца да выбараў. Адназначна за байкот выказалася Кансэрватыўна-хрысьціянская партыя БНФ, хутчэй схіляецца да няўдзелу ў выбарах Рух “За свабоду”, які ўзначальвае Аляксандар Мілінкевіч. Астатнія партыі будуць яшчэ думаць. Выбарчая кампанія стартуе ў канцы чэрвеня.

Зьнясуць гатэль

На месцы гатэля “Беларусь” ў Менску павінен паўстаць 40-павярховы трохвежавы комплекс з бізнэс-цэнтрам і гатэлем. Павінен зьявіцца пцізоркавы гатэль каля Палацу рэспублікі, а на выездзе зь Менску ў маладэчанскім кірунку найсучаснейшы аквапарк.

Заробак у 90 даляраў

Зь 1 студзеня ў Беларусі мінімальны заробак у месяц складае 200 тыс. 80 руб. (\$94). Зь 1 лютага павялічаны ўзровень пражытачнага мінімуму. Ён таксама складае 200 тыс. рублёў (\$94), і вялікая колькасьць беларусаў жыве на такую суму.

Надаўна старшыня Нацбанку Пятро Пракаповіч заявіў, што да 2015 году сярэдняя зарплата ў Беларусі павінна дасягнуць 1000 эўра (\$1450).

Уласны карэспандэнт

Ліст аб агульнай беларускай справе

Заканчэньне з бачыны 1

нацыянальных сілаў. Кансалідацыя народу можа і павінна быць на аснове агульных каштоўнасьцяў і нацыянальных інтарэсаў. Такімі каштоўнасьцямі перад агульнай пагрозай з усходу ёсьць **Беларуская нацыянальная ідэя, нацыянальная дзяржава, свабода і дзяржаўная незалежнасьць**.

Нашыя нацыянальныя інтарэсы абавязваюць нас абараніць беларускую культуру, беларускую мову, беларускую народную ўласнасьць, тэрыторыю і дзяржаўнасьць, правы і свабоду беларускага грамадзяніна і чалавека.

Уздым цяперашняй беларускай народнай кансалідацыі мусіць пачынацца з першачарговага дзеяньня — з падняцця ўгару відомых знакаў нацыі, з сымбальнага, адэкватнага зместу і сутнасьці змагарнай справы. Такімі знакамі-сымбаламі вольнай, дзяржаўнай і дэмакратычнай Беларусі ёсьць нацыянальны **Бел-Чырвона-Белы Сьцяг і герб Пагона**.

Памятайма, што сымболіка ёсьць фармальны адпаведнік сутнасьці. Усё, што выступае пад іншай сымболікай, мае іншы змест. Антыбеларускі, антыдэмакратычны рэжым Лукашэнкі і акупацыйная, прамаскоўская палітыка рэжыму **пачалася са зьмены сымболікі**, з фальсіфікацыі гэтай зьмены і са зьнявагі нацыянальнага

Бел-Чырвона-Белага Сьцягу Рэспублікі Беларусь.

Уся наступная палітыка і дзеяньні прамаскоўскага рэжыму ў Беларусі адпавядалі сымболіцы гэтых дзеяньняў — сьвечкум, прыдуманаму ў Маскве чырвона-зялёнаму сьцягу з вывернутым арнамэнтам сьмерці і чужароднаму, правінцыйнаму “гербу” савецкай пары.

На цяперашні час у Беларусі вызначаюцца тры накірункі грамадзкай актыўнасьці: гэта (традыцыйна) *гуманітарная і творчая інтэлігенцыя* (нацыянальна-культурная дзейнасьць), *беларуская навучэўская моладзь* (патрыятычная і пратэстная дзейнасьць) і *добрапрадпрыемальніцкая грамада людзей* (эканамічны пратэст), якіх (з палітычных меркаваньняў) пастаянна душыць рэжым, не даючы разьвівацца беларускаму эканамічнаму класу.

Трэба асабліва адзначыць, жорсткія рэпрэсіі, якія чыняцца супраць гэтых катэгорыяў беларусаў, неадэкватныя па сутнасьці падзеяў, не заснаваныя на праве і законнасьці, і, зноў-жа, — маюць тыпова акупацыйны характар абыходжаньня з насельніцтвам. (Поўная і дэманстратыўная непавага да асобы чалавека і да права, цыннізм, зьдэк, беспрычыннае і жорсткае зьбіваньне, адносіны, як да жывёлы, беспрэцэдэнтнае і бессаромнае прафанацыя судовых працэсаў.)

Падзеі сьведчаць, што прадпрыемальніцкая грамада ступіла на шлях пратэсту ў абароне сваіх правоў. Сутык-

неньне гэтай грамады людзей з рэжымам паказвае, што альбо яна стане палітызавацца і ператворыцца ў грамадскую сілу, альбо акупацыйны рэжым яе проста растопча. Калі працэс палітызацыі ўсё-ж пойдзе, то, магчыма, гэтыя людзі скарыстаюць вопыт БНФ па стварэньні сваёй аховы мітынгаў, ахоўнай дружыны, тактыку разгону АМАПу і г. д. (Вулічныя акцыі “падстаўной апазыцыі”, тым часам, мелі ў сабе задумку прафанацыі пратэстнага руху. Чаго яны дасягнулі, дык гэта поўнай дэградацыі і безвыніковасьці вулічнага змаганьня.)

Нацыю гуртуе мінулае і кансалідуе будучыня (дакладней — ідэя будучыні). У змаганьні з прамаскоўскім рэжымам людзі мусяць здаваць сабе справу, дзеля чаго яны змагаюцца. Бачаньне пэрспэктывы сыстэматызуе рух і адчыняе магчымасьць перамогі.

Беларусь павінна быць вольнай, заможнай, вялікай, незалежнай і дэмакратычнай. Свабодны народ адродзіць сваю мову, культуру, эканоміку і беларускую цывілізацыю. Кожная беларуская палітычная сіла, якая будзе мець уладу, атрымае магчымасьць прапанаваць канкрэтныя спосабы і шляхі для дасягненьня гэтых мэтаў. Але **дзяржава, мова, Бел-Чырвона-Белы Сьцяг і герб Пагона, нацыянальныя інтарэсы ў свеце — ўсё гэта павінна быць агульным, сьвятым для ўсіх**. І толькі тады народзяцца ўмовы для сапраўднага адраджэньня Беларусі, для вяртаньня нашай Эўропы, якая была і ёсьць тут, ў нашай культуры і ў нашай крыві, і будзе ізноў.

Зянон ПАЗЬНЯК

Да 90-х угодкаў БНР

Мы – беларусы!

Да 90-годзьдзя БНР з мае ініцыятывы гарадзкая бібліятэка нашага места Ізяслава падрыхтавала стэнд-выставу “Мы – беларусы!”. На ім зьмешчаныя выявы лепшых сыноў беларускага народу: Канстанціна Астрожскага, Льва Сапегі, Тадэвуша Касьцюшкі, Францішка Скарыны, Сымона Буднага, Васіля Цяпінскага, Янкі Купалы, Максіма Багдановіча; ксеракопіі фатаздымкаў з “Энцыклапедыі гісторыі Беларусі”, на якіх відаць А. Бурбіс, Я. Серада, Я. Варонка, В. Захарка, А. Смоліч, П. Крачэўскі, К. Езавітаў, А. Аўсянік, Л. Заяц; дыпляматычны пашпарт Б. Тарашкевіча, здымак сябраў Беларускай камісіі ў Латвіі і вайскова-дыпляматычнай місіі БНР у Латвіі й Эстоніі ў 1920 г., фатаздымкі зь Першага зьезду Беларусаў Сьвету “Бацькаўшчына” ў 1993 годзе. На стэндзе таксама шэраг нумароў газэты “Беларус”, падручнікі па гісторыі Беларусі, выдадзеныя да 1994 году, кнігі М. Ермаловіча “Беларуская дзяржава Вялікае Княства Літоўскае”, “Старажытная Беларусь”, Вітаўта Кіпеля “Беларусы ў ЗША”, тамы Энцыклапедыі гісторыі Беларусі, энцыклапедыяў “Статут 1588”, “Францыск Скарына”, “Беларуская мова”, “Народнае мастацтва Беларусі”, “Янка Купала”, два тамы газэты “Наша Ніва”. Усе гэтыя выданні й матэрыялы ўзятыя з маёй хатняй бібліятэкі. У самым цэнтры выставы красуецца календар газэты “Беларус” на 2008 год, выдадзены да 90-х угодкаў абвешчання незалежнасьці БНР. А пад ім такія вось словы:

Гісторыя Беларусі, Ты – векапомная, Ты – гераічная, Ты – драматычная. Твае сыны: Кастусь Астрожскі, Леў Сапега, Тадэвуш Касьцюшка, Францішак Скарына, Сымон Будны, Васіль Цяпінскі, Янка Купала, Максім Багдановіч, Васіль Быкаў...

Узбагаціла ты ўсходніх славянаў – першадрукаром, Эйропу – першай канстытуцыяй, сусьвет – клясычным сярэднявечным правам.

Прынікнем-жа да крынічных вытокаў, каб памудрэць, каб пасталець, каб з годнасьцю мовіць: мы – беларусы!

Апрача гэтага стэнду, які змешчаны на відным месцы ў чыгальнай залі, у гарадзкой бібліятэцы ёсьць дзьве паліцы, на якіх стаяць больш за 500 кніг на беларускай мове, якія бяруць чытаць ня толькі беларусы, але і палякі, украінцы, для якіх нашая мова зразумелая.

Ёсьць дамова з галоўным рэдактарам гарадзкой газэты “Зоря Надгориння”, што да 90-годзьдзя БНР будзе надрукаваны мой вялікі артыкул, прысьвечаны слаўнай гадавіне нашай дзяржаўнасьці.

Памыляецца той, хто лічыць, што гісторыя беларускай дзяржавы пачалася ад 1991 году. Адлік нашай незалежнасьці й дзяржаўнасьці мы выдзем ад нашай дзяржавы Вялікага Княства Літоўскага. Потым расейцы нас заваявалі і спрабавалі асіміляваць, але гэта ў іх не атрымалася, бо 25 сакавіка 1819 году была абвешчана незалежнасьць БНР. Гэтая гадавіна – сёлета самае вялікае свята для ўсіх беларусаў сьвету. Веру, што мы яго адсвяткуем годна, аддаючы пашану і памяць тым, хто аддаў свае жыцьці за свабоду і незалежнасьць нашае любяе Бацькаўшчыны.

Пятрусь КАПЧЫК, філёляг, Украіна

Яны змагаліся, каб жыла Беларусь

Падмайся зь нізін, сакаліна сям’я, Над крыжамі бацькоў, над нягодамі, Занімай, Беларусь, маладая мая, Свой пачэсны пасаг між народамі... Янка КУПАЛА

Ад пачатку 2008 году ў Таварыстве Беларускай Культуры ў Літве пачаліся мерапрыемствы, прысьвечаныя 90-м угодкам БНР. Адбываюцца імпрэзы, на якіх узгадваюцца людзі, якія жылі для Беларусі, ахвяравалі сваім жыцьцём дзеля яе незалежнасьці, адбываюцца сустрэчы з выбітнымі асобамі, ладзяцца пешыя экскурсіі па гістарычных беларускіх мясцінах Вільні.

26 студзеня ў ТБК адбылася чарговая імпрэза. Першым выступіў аспірант, журналіст летувіскай газэты “Ворута” Аляксандр Адамковіч – дасьледчык жыцьця і дзейнасьці беларускіх каталіцкіх сьвятароў. Ён ужо прачытаў шэраг лекцыяў па гэтай тэме, а гэтым разам распавёў пра Часлава Сіповіча, які ўсё сваё жыцьцё адстойваў шчаслівейшую долю беларусаў, вёў службы па-беларуску, спрычыніўся да стварэньня беларускай бібліятэкі імя Ф. Скарыны ў Лёндане.

Пра гісторыю Віленскай Беларускай Гімназіі расказала Л. Мілаш. Напярэдадні мерапрыемства адзначыла сваё 90-годзьдзе равесніца ВБГ, яе вучаніца Вера Шостак. Шмат гадоў яна працавала ў школах Беларусі, а пасля вайны – у Вільні, куды пераехала яе сям’я. Яна выкладала нямецкую і ангельскую мовы. Наведала Веру Сымонаўну кола актывістаў ТБК на чале з Хведарам Нюнькам. В. Шостак і Х. Нюнька – сваякі, амаль адначасова прыехалі ў Вільню, яны шмат успаміналі пра даваеннае жыцьцё ў Заходняй Беларусі. Успамінала Вера Сымонаўна і пра гімназію. У студзені яна была цэнтрам увагі, пра яе здымалі перадачу, гаварылі на радыё “Свабода”, бо яна ўжо, па яе словах, “апошняя з магікан”.

Летась адышлы на вечны супачын сябры Таварыства – вучні гімназіі Г. Астроўскі і Г. Войцік-Луцкевіч. Прысутныя хвілінай цішы памянулі тых, каго ўжо няма.

ВБГ – адна зь першых беларускіх сярэдніх навучальных устаноў у Заходняй Беларусі. Існавала з 1919 па 1944 гады, заснаваная па ініцыятыве Івана Луцкевіча, які разам з братам Антонам выкладалі ў гімназіі. Яны адыгралі вялікую ролю ў фармаваньні сьветапогляду вучняў, асабліва Івана Луцкевіч, які выкладаў беларусазнаўства і краязнаўства, зьвяртаючы ўвагу на патрыятычнае выхавань-

не. “На працягу чвэрці стагодзьдзя гімназія ўзгадоўвала нацыянальнасьведомыя кадры. Яе жыцьцятворны ўплыў адчуваецца да нашых дзён.” – так пісаў у сваёй кнізе “Вандроўкі па Вільні” Лявон Луцкевіч – нашчадак знакамітага роду Луцкевічаў, былы вучань легендарнай гімназіі. Як яго дзядзька Іван на пачатку ХХ ст. быў заснавальнікам ВБГ, так Лявон Луцкевіч напрыканцы ХХ ст. быў адным з заснавальнікаў, разам з Хведарам Нюнькам, В. Стэхам, віленскай беларускай школы, якая цяпер носіць імя Ф.Скарыны. Л. Луцкевіч распачаў на радыё цыкль перадач, а пазней выходзілі брашуры “Партрэты віленчукоў” пра выкладчыкаў і вучняў гімназіі, каб ведалі і помнілі нашчадкі. Пасля ягонаў сьмерці працу прадоўжыла яго жонка Г. Войцік-Луцкевіч. Выйшла каля дзесяці кніжак, якія адразу сталі бібліяграфічнай рэдкасьцю. Нажаль, не напісана гісторыя гімназіі, невядома, ці хто працягне сэрыю “Партрэты віленчукоў”. Выдаваліся кніжкі, дзякуючы багатаму архіву Зоські Верас. Пасля сьмерці Г.Войцік-Луцкевіч, яе сын Яраслаў Войцік перадаў частку бібліятэкі Зоські Верас, Г. Войцік-Луцкевіч і Лявона Луцкевіча ў ТБК. Так напісала ў сваім тэстамэнце Галіна Антонаўна. Кнігі каштоўныя яшчэ і тым, што многія з іх з дэдыкацыямі аўтараў. Яны стануць экспанатамі для будучага музэя.

Лёс раскідаў па сьвеце былых вучняў гімназіі, але яны сваімі справамі і ўчынкамі праславілі Беларусь – Раіса Жук-Грышкевіч, Вінцэнт Жук-Грышкевіч, Наталья Арсеньнева, Мар’ян Пецюкевіч. У Вільні пачыналі беларускае адраджэньне Лявон Луцкевіч, Леанід Кароль, Мікола Рулінскі і іншыя. Што можам мы робім для ўшанаваньня іхняй памяці.

Наступным выступіў Артур Яўмен. Ён гаварыў пра Ўстаўныя Граматы Рады БНР, пра іх ролю ў станаўленьні беларускай дзяржаўнасьці. На ідэях БНР выхоўваецца новае пакаленьне беларусаў. Сам Артур – малады, актыўны сябра ТБК. вучыцца на апошнім курсе Віленскага дзяржуніверсітэту, добра ведае гісторыю. Яго сьветапогляд пачаў фарміравацца пад уплывам маці Тамары, якая ў Таварыстве ўжо не адзін год.

Пра жыцьцё і дзейнасьць Янкі

Філістовіча расказаў студэнт ЭГУ, прадстаўнік Маладога Фронту Кірыл Атаманчык. Да яго было шмат пытанняў, якія тычыліся ягонай актыўнай грамадзкай дзейнасьці.

Успамінамі пра Г. Каханюскага падзяліўся В. Радзюкевіч. Ён расказаў пра адзін урок гісторыі, які правёў Г. Каханюска, замяняючы хворага настаўніка. Гэта быў першы ўрок гісторыі па-беларуску, які запомніўся на ўсё жыцьцё, з гэтага ўрока пачалася ў яго любоў да роднага слова.

На імрэзе выступіў і старшыня ТБМ Віленскага краю імя Ф.Скарыны Юры Гіль. Ён расказаў пра Браніслава Тарашкевіча, пра захады па ўшанаваньню памяці гэтага дзеяча. Дзякуючы Ю. Гілю адна з вуліц Лаварышак носіць імя Б.Тарашкевіча, а надаць імя мясцовай школе не атрымалася. Сёлета споўніцца 70 гадоў з дня сьмерці Б. Тарашкевіча.

Старшыня ТБМ Віленскага краю Ю. Гіль.

Напрыканцы імпрэзы ўсе прысутныя разам прасьпявалі рэлігійны гімн “Магутны Божа”.

Потым праглядзелі фільм “Расьціслаў Лапіцкі”, які ўсіх вельмі ўразіў, а сябра ТБК І. Ахрамовіч нават убачыў у ім сваякоў. Ягоньня дзядзькі Ахрамовічы былі расстраляныя бальшавікамі каля Маладэчна.

Усе мерапрыемствы ў ТБК праходзяць пад нацыянальнымі сымболямі: бел-чырвона-белым сьцягам і гербам Пагоня. Хоць імпрэза і зацягнулася, але ніхто не сьпяшаўся сыходзіць. На сустрэчы прыходзіць студэнт ЭГУ, былыя навучэнцы ліцэя імя Якуба Коласа. Прыходзяць тыя, каму цікава, а значыць Таварыства Беларускай Культуры ў Літве працуе на карысьць Бацькаўшчыны! Жыве Беларусь!

Леакадзія МІЛАШ

Ялінка ў Саўт-Рывэры

Заканчэньне з бачыны 2

Танцавальную частку рыхтавала сп-ня Віталія Леўчык – былая прафэсійная балерына зь Беларусі. А сп-ня Ліда Браўн падбала аб тым, каб танцаўнікі мелі адпаведныя беларускія народныя строі. Дзеці танчылі ня толькі нацыянальныя танцы, але праграму ўпрыгожыла сваім балетным выступам Крыстына Гайда. Крыстына належыць да сям’і Бахараў, якія добра вядомыя сваёй актыўнасьцю ў беларускіх справах. Яны таксама прыйшлі на сьвята ў трох пакаленьнях. Старэйшая, а цяпер

ужо і галава сям’і, сп-ня Люба Бахар прыйшла на сьвята з сынам Колям і дачкой Галінай. Крыстына – дачка Галіны. А Колю Бахара я добра памятаю яшчэ з таго часу, калі ён разам зь беларускім танцавальным гуртом “Васілёк” прыяжджаў у Менск. Цяпер Коля ўжо салідны мужчына, але танчыць так-жа лёгка, як і ў маладосці. Разам з іншым “васількоўцам” Віктарам Турам яны падрыхтавалі з малодшымі дзецьмі жартоўны танец з шапкамі, які асабліва спадабаўся глядачам. Дзеці Віктара і Лілі Тураў – Аманда і Аляксандар – таксама бралі самы ак-

тыўны ўдзел у канцэрце – сьпявалі й танцавалі.

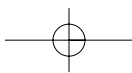
Канцэртная праграма задаволіла самую розную густы й атрымалася цікаваю, лёгкаю і вясёлаю, адным словам, сапраўды вельмі сьвяточнаю. Шмат хто ў залі трымаў у руках фатакамэры, усім хацелася, каб успамін пра сьвята захаваўся і на фатаздымках. Асабліва па-майстэрску старалася схапіць удалы ракурс мастачка Ірэна Рагалевіч-Дутко. Можна спадзявацца, што яе фатаздымкі будуць мець ня толькі дакумэнтальную, але і мастацкую якасьць.

Такое сьвята – гэта ня толькі сьпевы, танцы, але і сустрэчы са знаёмымі, размо-

вы, абмен навінамі. Усё гэта адбывалася за прыгожа накрытымі сталамі са смачнымі стравамі, якія прыгатавалі беларускія гаспадыні, сяброўкі сястрыцтва царквы сьв. Еўфрасіньні Полацкай – Лілі Гілеш, Кэты Мэрлоў і Лілі Тур. Я асабіста пабачыла многа старых знаёмых і сяброў, пагаварыла са спадарствам Запруднікаў, з сп. Вітаўтам Кіпелем, зь Сяркуком Сокалавым-Воюшам і ягоною жонкаю Ганнаю.

Гэта быў сапраўды прыемны для мяне дзень, які надаў добрага настрою і аптымізму на будучыню. Спадзяюся, што праз год сьвята паўтарыцца.

Ганна СУРМАЧ

Весткі й Паведамленьні

Нью-Ёрскага аддзелу Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня
Viestki j Paviedamlenni

Belarusan American Association, Inc.

✉ 166-34 Gothic Drive, Jamaica, N.Y. 11432 Сусьветнае сеціва: www.baza-belarus.org № 2 (505)

Студзеньскі сход аддзелу БАЗА

У Фундацыі імя Крэчэўскага ў Кўінсе 13 студзеня адбыўся чарговы студзеньскі сход Нью-Ёрскага аддзелу БАЗА. Напачатку сходу старшыня аддзелу сп. Віталь Зайка павіншаваў прысутных з Новым годам і пажадаў здароўя, энэргіі й плёну ў справах прыватных і грамадзкіх. Затым хвілінай цішы была ўшанаваная памяць беларускіх грамадзкіх і рэлігійных дзеячоў, што адыйшлі з жыцьця ў мінулым годзе (сьв. пам. Уладыка Ізяслаў (Бруцкі), Язэп Сажыч, Кастусь Мярляк, Аляксандар Жамойда, Гай Пікарда). Потым сп. В. Зайка распавёў пра падзеі ў Беларусі за апошні месяц. Сярод іх былі ўзгаданьня пратэстнага акцыі прадпрымальнікаў, прысуд намесьніку рэдактара газэты “Згода” А. Здзьвіжкову за перадрук карыкатураў на Мухамэда, заява старшыні КГБ, што ў Беларусі ёсьць толькі 1767 “апазыцыйных асобаў”, адстаўка старшыні Канстытуцыйнага суду, які выказаўся ў падтрымку беларускай мовы, ды іншыя падзеі. Сп. Зайка таксама адкінуў закіды, што часам можна пачуць ці

ўбачыць у сеціве, быццам моладзь на акцыях БАЗА засланыя іміграцыйнымі адвакатамі для здымкаў на азыль. “Незалежна ад таго, хто зь якімі думкамі далучаецца да нас, БАЗА заўсёды падкрэсьлівае сваю адданасьць прынцыпам Акту 25 Сакавіка, і таму ўсім, хто падтрымлівае гэтыя прынцыпы, незалежна ад этнічнасьці або палітычных перакананьняў, знойдзецца месца ў арганізацыі й дзялянка для грамадзкай працы сярод беларускай грамады ў ЗША”.

Затым перад прысутнымі выступіў сп. Антон Шукелойц. Ён у прыватнасьці сказаў: “Хачу ўсіх прывітаць з нагоды Новага году, пажадаць усяго найлепшага, удачы й посьпехаў у грамадзкім і прыватным жыцьці. Гэты год ёсьць юбілейным, празь некалькі месяцаў мы будзем адзначаць 90-годзьдзе Акту 25 Сакавіка і абвешчаныя незалежнасьці Беларусі. Таму на наступных сходах я хачу прадставіць вам кароткія ўспаміны пра людзей, каго ведаў асабіста, і хто спрычыніўся да падрыхтоўкі й абвешчаныя Акту 25 Сакавіка 1918 году, у тым ліку пра Антона Луц-

кевіча, Макара Краўцова, Янку Станкевіча ды шэрагу іншых, з кім спатыкаўся ў Вільні. Таксама лічу важным працягнуць працу на насвятленьні момантаў нашай гісторыі, якія былі змоўчаныя, перакрыўленыя, памяць пра якія сыстэматычна вынішчалася. Сярод іх — раньняя гісторыя беларускага нацыянальнага руху. У гэтай сувязі прыпамінаюцца архэалёгічныя раскопы пад Вільняй, на якіх быў у студэнцкія часы. Тады там працавалі некалькі летувіскіх (жамойцкіх) архэалёгаў, якія, выкапаўшы чарапук ці збан, аглядалі: “а, славянскае!” — і тут жа закопвалі назад. Гэтак сама трактуюць беларускую гісторыю сёнешнія беларускія ўлады: “Ага, нерасейскае — закапаць!”

Сёньня наш спадзеў на моладзь, якая ужо амаль 20 гадоў дзеіць у справе новага адраджэньня, ідзе на зьмену змагаром 20-га стагодзьдзя, і гэтая хваля беларускіх сілаў — востраўшаньня і больш рашучая. Радасна, што пасля нас прыйдуць людзі, якія будуць працягваць змаганьне за сапраўдную незалежнасьць і дэмакратыю ў Беларусі.”

Затым са словам ад імя моладзі выступіла сяброўка Згурта-

ваньня Беларускай Моладзі ў Амэрыцы (Моладзь БАЗА) спчн. Гражына Залеўская. Яна павіншавала ўсіх з Новым годам і распавяла пра яго сустрэчу, ладжаную ЗБМА, а таксама пра шэраг іншых імпрэзаў, у тым ліку адпраўку ліста падтрымкі й гасьцінцаў лідэру “Маладога Фронта” Зьмітру Хведаруку, які трапіў у шпіталь пасля зьбіцьця АМОНам; фінансавую падтрымку для Ц. Вострыкава ды інш. Прамоўца ўзгадала маладзёвы сэмінары, які быў праведзены ў студзені 2006 году, на якім фактычна адбылося адраджэньне маладзёвых структураў БАЗА.

Аб дзейнасьці Моладзі БАЗА распавёў і сп. Мікіта Агароднік. Ён узгадаў змагарку за Беларусь спн. Надзею Дземідовіч, якой Моладзь БАЗА таксама аказвае дапамогу, і паведаміў пра збор сродкаў на помнік сьв. пам. Ц. Вострыкаву. Сп. Агароднік заклікаў моладзь далучацца да арганізацыі і разам пашыраць беларускую грамадзкую і культурную працу сярод землякоў.

З паведамленьнем аб маючай адбыцца ў Нью-Брансўіку ўрачыстай імпрэзе ў гонар 90-х угодкаў БНР выступіў старшыня Галоўнай управы БАЗА сп.

Вячка Станкевіч. Ён таксама адзначыў, што да ўгодкаў Акту 25 Сакавіка рыхтуецца праклямацья прэзыдэнта ЗША, а таксама музычны ЦД і мультымэдыйны дыск “Беларуская Энцыкляпэдыя”. На “Радые Свабода” ідзе праграма “Адзін дзень у БНР”. Сп. Станкевіч распавёў пра спатканьне прадстаўнікоў беларускай апазыцыі з Дж. Бушам у сьнежні 2007 году і адзначыў, што па-ангельску агляд падзеяў і камэнтары друкуюцца ў пэрыядыку “Belarusian Review”. Арганізацыя “Бацькаўшчына” абвесьціла 2008 год — Годам беларускай дзяржаўнасьці. Карані сучаснай беларускай дзяржаўнасьці, у тым ліку нават сёнешняй РБ, знаходзяцца менавіта ў абвешчаныя незалежнасьці БНР, але сёнешнія ўлады наўрад ці насмеляцца ўшановаць 90 год БНР.

У разьдзеле “Рознае” перад прысутнымі выступілі са сваімі думкамі сябар управы аддзелу сп. Валеры Дворнік і рэдактар газэты “Беларус” сп. Марат Клакоцкі. Затым госьці аддзелу далі кароткія інфармацыі пра сябе, і адразу-ж знайшліся ў залі іхнія землякі з родных мясцінаў. Затым пры кубку кавы ў таварыскіх размовах прысутныя мелі нагоду калагавацца зь сябрамі й знаёмымі.

Віталь ЗАЙКА

Наступны сход

нью-ёрскага аддзелу Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня адбудзецца

9 сакавіка 2008 году

ў Фундацыі імя П. Крэчэўскага па адрасу:

166-34 Gothic Drive, Jamaica, NY 11432

Даяезд цягніком падземкі **F** да прыпынку **169th St.**; адтуль прайсьці 2 блёкі ўверх да скрыжаваньня **167-й вул. і Готык Драйв.**

Пачатак сходу а 1:00 папаўдні.

Уплаты ў нью-ёрскі аддзел БАЗА

Ахвяраваньні й складкі:

Ю. Богуш 50	Н. Мамедаў 30
А. Грошаў 30	І. Малашчанка 30
В. Зайка 30	А. Култыясаў 30
Р. Палікарпава . . . 30	Шчыры дзякуй!

Уплаты ў нью-ёрскі аддзел дасылайце на адрас:

Belarusan American Association

P. O. Box 230249,

Brooklyn, NY 11223

Чэкі выпісвайце на *Belarusan American Association.*

У Фундацыі Крэчэўскага ў Кўінсе 2 сакавіка папаўдні адбудзецца **выбарчы сход** Згуртаваньня Беларускай Моладзі ў Амэрыцы (ЗБМА.) На сходзе пройдуць перавыбары старшыні, скарбніка; будуць прынятыя новыя сябры ў арганізацыю; абмеркаваныя пляны разьвіцьця арганізацыі ды іншыя пытаньні.

Сустрэча зь беларускімі журналістамі

Заканчэньне з бачыны 1

вынішчэньне — напэўна, дзеля большай сваёй легітымацыі. Разам з тым вонкавы ціск на нацыянальна свядомыя сілы выклікае супраціў, павялічвае згуртаванасьць, актыўнасьць. Парадак сальна, але калі сытуацыя пагаршаецца, то тэндэнцыі паляпшаюцца. Сумарны наклад незалежнай прэсы штотыдня складае 120-130 тысяч асобнікаў. Упершыню зьявілася незалежнае тэлебачаньне (Белсат), існуе некалькі незалежных радыёстанцыяў, шэраг інфармацыйных сайтаў, прыватныя дзённікі-блогі (па якіх Беларусь на 14 месце ў сьвеце). Людзі шукаюць інфармацыю, якую знайсці лягчэй з дапамогай сеціва.

Бяда палітычнай апазыцыі — падзеленасьць, але гэта непазьбежна. На думку А. Дынька, асноўнай падзеяй мінулага году быў выхад на свабоду сябраў “Маладога Фронта”. Яны выйшлі на волю незламаная, працягваюць змаганьне, і гэта надае імпульс іншым, зьніжае страх у грамадстве.

Далей сп. Дынько спыніўся на беларускамоўнай адукацыі, новым пакаленьні гісторыкаў (Алесь Пашкевіч, Юры Чарняўскі, Алесь Вашкевіч, Сяргей Токць ды інш.).

Сп. Мінчонак адзначыў зьмены ў дзяржаўных масавых сродках, якія пры старым ідэалёгічным багажы пачына-

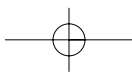
юць працаваць прафэсійней. Госьці адказалі на пытаньні пра будаўніцтва АЭС, забудову Беларусі расейскімі кампаніямі, праблемы правапісу, папулярнасьць беларускамоўнай прадукцыі, пошук дамоваў паміж уладай і рок-музыкамі, выпуск аўдыёкнігаў, адносіны да БАПЦ ды іншых рэлігійных арганізацыяў, ды шмат іншага. Госьці выказалі пажаданьні адносна мажлівых шляхоў дапамогі беларускай дыяспары “Нашай Ніве”, асобам і групам, якія займаюцца разьвіцьцём беларускай культуры ў Беларусі.

Затым пры кубку кавы і пачастунках, ласкава падрыхтаваных спн. Т. Красоўскай, гутаркі з гасьцямі былі працягнутыя на міжсабовым узроўні.

Віталь ЗАЙКА

Сп. А. Дынько гутарыць з удзельнікамі сустрэчы.

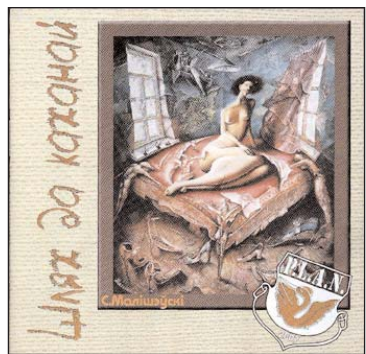
Нашая фанатэка

Высокая нота гурта "P.L.A.N."

Калі я праслухоўваў новы альбом гурта "P.L.A.N." "Шлях да каханай", гартаў ягоны буклет, то ўспомніў часы, калі мы з маім сябрам і аднадумцам Вітаўтам Мартыненкам спрабавалі пераканаць "усесаюзную" фірму "Мелодія", каб там больш выдавалася дыскаў зь беларускай музыкай і, у прыватнасці, з айчынным рокам. Гэтыя патрабаванні былі пачутыя, і беларусам былі кінутыя аж дзве (!) кружэлкі – гуртоў "Мроя" і "Уліс"... Потым мы зь Вітаўтам вырашылі ліставацца з іншымі замежнымі фірмамі. А калі і ў гэтым расчараваліся, то мелі размову на гэты конт з старшынём камісіі па культуры ў Вярхоўным Савеце пэтам Н. Гілевічам, які пасыла зьвярнуўся па гэтаму пытанню да тагачаснага прэм'ера В. Кебіча. Сп. Кебіч, як апантаны прыхільнік "інтэграцыі", усё вырашыў у сваім стылі: няхай гэтай важнай культурніцкай справай зоймецца Масква...

Тады ў палоне расчараваньня здавалася, што наша задума ніколі ня зрушыцца з месца, і беларусам ужо ня ўбачыць і не пачуць сваіх кружэлак з нацыянальнай музыкай, літаратурай і фальклёрам, ня зьведаць імёнаў сваіх выканаўцаў. Бо імперскай Маскве не было справы да нашых патрэбаў...

Але нам дапамагла навукова-тэхнічная рэвалюцыя і лічбавыя тэхналогіі! Цяпер з дапамогаю кампутараў, спецыяльных праграмаў і вопыту працы можна вырашыць галоўныя праблемы – запісаць дыск, "зьецьці" яго, зрабіць мастэрынг. Ну а тыражаваньне альбому – справа канкурэнцыі. Хто выйграе тэндэр – Масква ці Варшава, той і атрымае сродкі на ягоны друк! Усё залежыць ад таго, як тыя ці іншыя музыкі могуць сканцэнтраваць матэрыяльныя сродкі для дасягненьня пастаўленай мэты.

альбому, якая і дала яму назву – "Шлях да каханай". Ні драйв, ні сучасныя электронныя эфэкты й тэмбры электрычных інструмэнтаў ня могуць зацяніць ў кампазыцыях А. Плясанавы самага галоўнага – чудаўнага, вытанчанага лірычнага мэлядычнага лініі. Хоць усё пералічаныя якасьці саунду рок-гурта прысутнічаюць у іхніх песнях, але яны адступаюць на другі плян у параўнаньні з імкненьнем музыкаў выявіць эмоцыі й душу песенных радкоў з дапамогаю мэлёдыі.

Рэха песні "Шлях да каханай" можна адчуць і ў "плясанаўскім" "Расстаньні" (тэкст Яраша Малішэўскага), якое ўважліва ўспамін музыкаў аб найдаражэйшым ім чалавеку – маці. Безумоўна, "Расстаньне" – адна з самых пранікнёных тэм, якія прысутнічаюць у гэтым альбоме. А яшчэ кажучы, што рок-музыкаю толькі забава падавай! Хоць і гэтая жанравая плынь гурту не чужая...

Таму зусім іншыя эмоцыі й пачуцьці спадарожнічаюць рытмічным, гітовым кампазыцыям, як "Кола жыцьця" ці "Купальскі rock-and-roll". У іх пульсе адчуваецца палкая жарсьць маладосці ("...папараць ня дорыць сэнс, а дорыць сэкс!"), філязофскае асэнсаваньне пражытага, ледзь улоўная настальгія па часінах, калі жыцьцё здавалася бясконцым. Дый уся музыка гурта "P.L.A.N." быццам адсылае слухачоў у мінулыя часы, калі ніхто не здзіўляўся такім стылістычным вызначэньням тагачаснай музыкі, як біт-біт, рытм-энд-блюз альбо рок-н-рол...

Цяпера такая абазнанасьць сустракаецца рэдка, таму выканаўцы імкнуцца нагадаць пра гэтую чудаўную музыку з пазыцыі сьветаадчуваньня сёньняшняга

слухача, а таксама беларускіх рэаліяў XX-XXI стагодзьдзяў. У гэтым сэнсе вельмі яркавай падаецца песня "Новыя словы" (тэкст Вітаўта Мартыненкі), у якой з дакумэнтальнай дакладнасьцю асэнсоўваецца трагедыя беларускага народу, які стаў закладнікам "мірнага атаму" Чарнобыльскай АЭС.

Сапраўдным падарункам для аматараў клясычных узораў рок-

інтэрпрэтацыяй шэдэўру сусветнай рок-музыкі. Адзначу, што вакальныя партыі ў гэтым кавэры вельмі пранікнёна выканалі лідэр гурта Андрэй Плясанав і запрошаная вакалістка Вікторыя Молчан.

Вядома, што лірычная тэматыка для музыкаў гурта "P.L.A.N." – дамінуючая. І ў іхным новым альбоме "Шлях да каханай" яна шырока прадстаўленая. Акрамя галоўных лірычных тэмаў дыску аўтарства А. Плясанавы, слухачы зьвернуць увагу і на тыя творы, якія створаныя іншым кампазытарам гурта "P.L.A.N." – баяністам і басістам Анатолям Стэцэнкам. Слухачы абавязкова адзначыць мэлядычную вобразнасьць песні "Роскавае танга", а таксама арыгінальнасьць апрацоўкі кампазыцыі "Дзіўны сон" у стылістыцы пап-музыкі 60-х гадоў мінулага стагодзьдзя. Без сумневу спадабаюцца і мяккія "глямурныя" тэбры галасоў салістаў А. Стэцэнкі і Кацярыны Іўлевай.

Калі я раней казаў пра тагачасныя захады для разьвіцця

знаны ў гукарэжысэрскай справе, адзначыць выдатную студыйную працу Андрэя Плясанавы, які ад альбому да альбому пацвярджае свой прафэсіяналізм гукарэжысэра. Запісы песень з дыску гучаць так ярка, што, здаецца, выканаўцы знаходзяцца недзе побач з слухачамі, як на канцэртным выступе...

Нельга не згадаць і дызайн вокладкі дыску: на 14 стронках буклету альбома "Шлях да каханай" слухачы змогуць пазнаёміцца з выдатнымі творамі беларускіх мастакоў-мадэрністаў (у тым ліку і самога Плясанавы), якія прадставілі свае палотны ў жанры "жаночай аголенай натуры" (пу). На альбоме зьмешчаныя рэпрадукцыі палотнаў С. Малішэўскага, Д. Сурыновіча, Д. Масля, З. Луцэвіч, С. Карранкова, Г. Хацкевіча, А. Ржэвуцкага, З. Вішнёва ды іншых мастакоў, чые творы знаходзяцца ў калекцыі музыкі.

Акрамя рэпрадукцыі мастацкіх твораў на дыску "Шлях да каханай" прадстаўленая вялікая колькасць відэа-кліпаў гурта "P.L.A.N." (у тым ліку і канцэртных), аўтарам якіх зьяўляецца Андрэй Плясанав – прафэсійны кінарэжысэр. Па сутнасці, цяпер у фанатэцы аматараў творчасці гэтага гурта зьявіцца музычны альбом, які адчыніць слухачам ня толькі сьвет традыцыйнага мэлядычнага року, арыгінальныя рысы сучаснай беларускай жывапіснай школы, але і расправядзе пра напямкі эксперымэнтаў беларускіх музыкаў у галіне візуалізацыі сваіх твораў.

Усе гэтыя абставіны і робяць альбом гурта "P.L.A.N." "Шлях да каханай" вельмі значнай і заўважнай зьявай нацыянальнага D.I.Y.-руху (ад ангельск. "Do It Yourself" – зрабі гэта сам). Праўда, D.I.Y. – рух-зьява, характэрная для пак-рок-гуртоў, а "P.L.A.N." да такога стылістычнага вызначэньня аднесьці цяжка. Магчыма, у гэтым і ёсьць беларуская спэцыфіка, калі рок-выканаўцы розных стылістычных напрамкаў прадуюць сапраўды выдатныя творы мастацтва, якія і становяцца асноваю сучаснай культуры, у процівагу таму духоўнаму шырпажыву, які навязаецца нашаму народу з этэру аўдыянага гэлебачаньня й радыё...

Анатоль МЯЛЬГУЙ

музыкі сусветнавадамага гурта "Ugiah Heep" стане кавэр на іх эвэргрын "Lady In Black", які ў беларускіх музыкаў атрымаў назву "Легенда". У тым, што гэтая песня клясыкаў прагрэсыў-року "Ugiah Heep" загучала ў чымсьці па-новаму, раскрыла свае прыхаваныя мэлядычныя грані, ёсьць вялікая заслуга аўтара тэксту Вітаўта Мартыненкі. Менавіта яму, шматгадоваму прыхільніку "Ugiah Heep", удалося знайсці адэкватны рытмічны, фанэтычны й сэнасы аналяг арыгінальнага тэксту, які можа прывабіць слухача новай

айчыннай вытворчасці кружэлак, а потым і тэхнічную рэвалюцыю, якая зрабіла непатрэбнымі вялікі дзяржаўны грамафонныя прадпрыемствы, то мелася на ўвазе, што цяпер дыскі можна запісаць ў хатніх умовах (і гэта становіцца модным!) ды выдаць іх сваімі высылкамі...

Вось і музыкі гурта "P.L.A.N." ідуць гэтым шляхам: запісваюць і выдаюць дыскі самыя. І ў гэтай сувязі нельга не адзначыць высокую культуру выданьня і афармленьня альбому "Шлях да каханай". Упэўнены, кожны з слухачоў, хто больш-менш аба-

Лісты ў рэдакцыю

Перасылаючы чарговае ахвяраваньне на выданьне "Беларуса", хачу таксама напісаць пару слоў пра нашае тут быцьцё.

Беларускі сьвятар БАПЦ (на Англію) айцец Аляксандар Сідарэвіч меў прыступ сэрца ў мінулым жніўні. Два дні перад гэтым ён выканаў службу пахаваньня свайго старэйшага брата, якому было 92 гады.

Сам а. Аляксандар пасыла прабыў восем тыдняў у шпіталі, і дактары не давалі шмат надзеі на жыцьцё. Але, дзякаваць Богу, ён жыве й знаходзіцца пад апекаю матушкі Тэрэсы.

Айцец Аляксандар мае тры прыходы: Сток-он-Трэнт, Вольвэргамптан і Лёндан. Цяпер цяжка будзе нашаму сьвятару выконваць свае абавязкі, але ў надзеі на Божую дапамогу будзе служыць і ў наступных гадох.

М. БАЯРОЎСКИ (Беларусы Бірмінгаму)

Сачыць за беларускімі навінамі даволі цікава, бо ніколі ня ведаеш, што непрадказальны кіраўнік Беларусі прыдумае ў наступны раз.

Вось ня так даўно выйшаў ягоны ўказ аб закрыцьці ўсіх кіёскаў, а яшчэ раней прадпрымальнікам было забаронена наймаць сабе работнікаў, калі яны не зьяўляюцца блізкімі родзічамі. "І што-ж гэта адбываецца?", – хочацца спытаць. А нічога! Трэба проста ўспомніць тое, што

сказаў аднойчы Лукашэнка. А сказаў ён, што пацісьне руку апошняму прадпрымальніку у Беларусі. Камунізм зноў? Здаецца, што так...

Што-ж мы можам зрабіць? Зусім нядаўна ў "Народнай Волі" было напісана, што прадпрымальнікі ствараюць грамадзкі Форум-2008 "У абарону свабоды і прадпрымальніцтва", у якім яны выказваюць "пратэст беззаконно, якое чыняць уладныя структуры ў адносінах да прадпрымальнікаў" і патрабуюць "неадкладнай распрацоўкі і прыняцьця закону аб малым бізнэсе". Ці дапаможа гэта, ніхто ня ведае, але мне здаецца, што Лукашэнка ўжо ўсё вырашыў, і вельмі цяжка будзе гэтаму супрацьстаяць. Але мы павінны выкарыстоўваць кожную магчымасьць, якая дапаможа скінуць тырана з захопленай ім пасады.

Хрысьціна ШКУРАТАВА

№ 541 Люты 2008 г.

Новыя кнігі

У сярэдзіне 2007 году ў выніку супрацоўніцтва выдавецтва “Беларускія Веды” і Таварыства Беларускай Культуры ў Літве выйшла кніга Галіны Пазыняк “Беларусь у сэрцы”. У ёй сабраныя ўспаміны, артыкулы, тэматычныя запісы гаворак, літаратурна-наўчыя артыкулы, якія былі напісаныя цягам апошніх сямі гадоў уцяжкакага жыцця за мяжой. У творах адлюстраваныя факты і змагарны дух эпохі Беларускага Народнага Фронту і новага Беларускага Адраджэння, актыўным удзельнікам якога яна зьяўляецца, паказаны грамадзкі ўздым таго часу, калі была палітычна адваяваная і вернутая незалежнасць Беларусі.

Успаміны Галіны Пазыняк каштоўныя яшчэ і тым, што запісаныя яны чалавекам, які непасрэдна дзейнічаў ў фронтовай структурых і структурах мясцовай выбарнай і выканаўчай улады. У іх падаецца асабісты погляд на бурлівы падзеі таго часу.

Кніга выйшла ў Варшаве накладам 1000 асобнікам на сродкі аўтара і пры падтрымцы Беларускай фундацыі імя Рамуальда Траўгута.

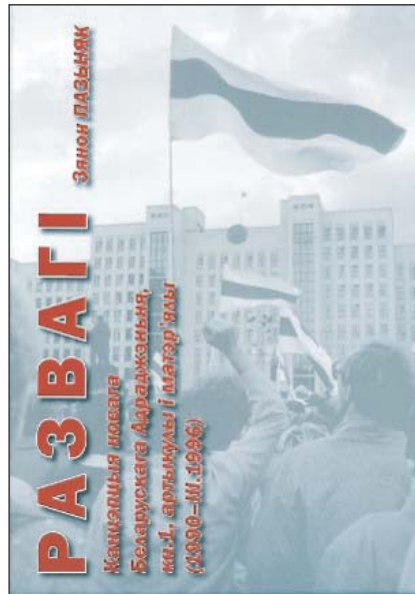
У плённым супрацоўніцтве выдавецтва “Беларускія Веды” і Таварыства Беларускай Культуры ў Літве ў снежні 2007 году ў Варшаве выйшла яшчэ адна вартасная кніга Зянона Пазыняка “Развагі. Канцэпцыя новага Беларускага Адраджэння, кн. 1, артыкулы і мамэр’ялы (1990-III.1996)”.

У кнізе сабраныя выбраныя артыкулы, выступы, аналітычныя матэрыялы аўтара, надрукаваныя ў пэрыядычным друку Беларусі на працягу першай паловы 1990-х гадоў да сакавіка 1996 году (пачатку эміграцыі аўтара). Кніга зьяўляецца першым томам задуманага аўтарам трохтомніка. Складаецца першая кніга з дзвюх частак. У першай сабраныя выбраныя артыкулы, у якіх акрэслены праграма і задачы палітычнай дзейнасці Беларускага Народнага Фронту ў змаганні з савецкай акупацыяй і камунізмам за дэмакратыю і незалежнасць і далей – у пэрыяд будаўніцтва незалежнай Беларускай дзяржавы. Разглядаюцца таксама пытанні паліталогіі, этыкі, гісторыі і мастацтва, стратэгіі і тактыкі Адраджэння.

У другой частцы кнігі, якая акрэслена як “Дадатак”, падаюцца копіі дакументаў, артыкулы, палітычныя заявы, звароты і мэмарандумы па беларускай палітыцы і культуры.

Кніга надрукаваная накладам 1000 асобнікаў пры грашовай падтрымцы Беларускай фундацыі імя Рамуальда Траўгута, Фундацыі імя Пётры Крэчэўскага, Культурна-адукацыйнай Фундацыі Ораса-Романа, Беларускага Інстытуту Навукі і Мастацтва, а таксама на сродкі аўтара.

Аўтар таксама выказвае падзяку за грашовую дапамогу Нью-Ёрскаму аддзелу Беларуска-Амерыканскага Задзіночання і асабіста сп. Валеру Дворніку, які ахвяраваў на выданне гэтай кнігі адну тысячу даляраў.

Сьв. пам. Кастусь АКУЛА (16.11.1925 - 29.01.2008)

29 студзеня 2008 году адышоў з жыцця пісьменьнік і грамадзкі дзеяч Кастусь Акула. З імем Кастуся Акулы, вядомага актывіста беларускай эміграцыі, звязанае ўзьнікненне й умацаванне беларускай грамады ў Канадзе.

Кастусь Акула (сапраўднае імя: Аляксандар Качан) нарадзіўся 16 лістапада 1925 году ў вёсцы Верацеі на Вялейшчыне (цяпер Докшыцкі раён). Пасля польскай і савецкай школаў навучаўся падчас вайны ў Віленскай беларускай гімназіі, скончыў настаўніцкія курсы ў Глыбокім. У 1944 годзе паступіў у Менскую школу камандзіраў Беларускай Краёвай Абароны (БКА). У складзе школы адступіў на Запад, пасля перафармавання і далучэння да нямецкіх вайсковых адзінак трапіў у Францыю. Там з шэрагам сяброў-беларусаў перайшоў да партызанаў-макісаў, ваяваў супраць немцаў. Пасля ў складзе брытанскай арміі (польскі корпус генэрала Андэрс) ваяваў у Італіі, у тым ліку пры кляштары Монтэ-Касіна. Узнагароджаны брытанскім “Мэдалём вайны” і італьянскай “Залатою зоркай”. Пасля вайны служыў у брытанскай войску, па дэмабілізацыі працаваў у Англіі. У 1947 годзе пераехаў у Канаду.

Адразу па прыездзе ў Канаду Кастусь Акула шмат часу аддаваў арганізацыі беларускіх суполак, стаў адным з заснавальнікаў Згуртавання Беларусаў Канады (ЗБК) і ягоным першым старшынём. Кастусь Акула быў адным з заснавальнікаў царквы й парафіі сьв. Кірылы Тураўскага (БАПЦ) для праваслаўных беларусаў у Тароньце. Працаваў у беларускіх няздзелных школах, спрычыніўся да заснавання Беларускай касы самадапамогі, рэсарту “Слуцк” у Канадзе. Выдаваў газету “Беларускі эмігрант”, быў рэдактарам часопісу беларускіх вэтэранаў “Зважай” (1974-1996). Падчас сусветнай выставы ЭКСПО-69 у Мантрэалі Кастусь Акула правёў акцыю супраць савецкага ўціску ў Беларусі, раскідаўшы ўлеткі й брашуры ды голасна выгукваючы лезунгі: “Сьмерць маскоўскім забойцам!”, “Свабоду беларусам!”, “Няхай жыве незалежная Беларусь!” падчас выступу савецкіх кіраўнікоў Касыгіна і Палянскага.

Першыя вершы Кастуся Акулы друкаваліся падчас вайны ў “Беларускай газэце” і “Голасе вёскі” (пад сапраўдным імем і псеўдонімам Міхась Козыр). На чужыне ён працягнуў сваю літаратурную дзейнасць, друкаваўся ў газэце “Бацькаўшчына” і ў шэрагу іншых беларускіх выданьняў на эміграцыі.

У Тароньце Кастусь Акула выдаў сваю першую кнігу, дакументальную аповесць “Змагарныя дарогі” (1962), пра навучэнцаў школы афіцэраў Беларускай Краёвай абароны ад эвакуацыі зь Менску да сканчэння вайны, шчырыя апавед пра цяжкае, пакурчастае шляхі беларускіх людзей пад змяняючыміся чужынскімі ўладамі. Другое выданьне кнігі выйшла ў Менску ў 1994 годзе, яна атрымала ад ПЭН-цэнтру прэмію Францішка Багушэвіча. Кніга ўвайшла ў складзены ў 2000-м годзе газэтай “Наша Ніва” спіс 100 найлепшых беларускіх кнігаў ХХ-га стагодзьдзя.

Наступным творам быў раман-трылёгія “Гараватка” (1965–1981). Кнігі гэтага рамана, “Дзярлівая птушка”, “Закрываўленае сонца” і “Беларусы, вас чакае зямля”, распавядаюць, адпаведна, пра пакуты беларускага народу пад уладай Польшчы, Саветаў і нямецкай акупацыі. Тэме вайны й акупацыі прысьвечаная кніга на ангельскай мове “Tomogrow is yesterday” (Заўтра гэта ўчора), пераклад якой на родную мову рыхтуецца цяпер да выданьня. Акрамя гэтага выйшлі зборнік прозы й паэзіі “Усялякая ўсячына” (1984), куды ўвайшлі вершы пісьменьніка, якія друкаваліся як у беларускіх газэтах часоў нямецкай акупацыі, так і пасля вайны за мяжой, аўтабіяграфічны твор “Россыпы”, п’еса “Тараканы ў саладусе” і аповесць “Запіскі Яўхіма Крайняга”. У 1991 годзе выйшла кніга “За волю”, пра жыццё нацыянальна сьведамай беларускай інтэлегенцыі ў Канадзе.

На Бацькаўшчыне грамадзкая і творчая дзейнасць Кастуся Акулы не засталіся незаўважанымі. Ягоны бацька быў арыштаваны й загінуў у 1951 годзе ў канцлягерах пад Барысавам. Супраць яго ў БССР друкаваліся адкрытыя лісты беларускіх савецкіх пісьменьнікаў, выходзілі памфлеты і фэльетоны, дзе ён кляймоўся як “агент ЦРУ” “платны вызвольнік Беларусі” і “шалёны антысавецчык”. Ня лепш было і пры рэжыме Лукашэнкі – у 1995-м годзе кнігі Акулы былі прыбраныя з кнігарняў. Але сапраўдныя беларускія патрыёты належным чынам успрынялі гэтыя “знакі увагі” да Кастуся Акулы, і цікавасць да ягоных твораў і ягонай асобы толькі падвысілася.

Усё жыццё Кастуся Акулы было прасякнутае шчырай любоўю да Беларусі. Ён марыў бачыць сваю Бацькаўшчыну вольнай і сапраўды незалежнай краінай, дзе зойме належнае месца беларуская культура, дзе гучна пачуецца вольнае беларускае слова. Кастусь Акула шмат зрабіў дзеля гэтага, нястомна працуючы сярод беларусаў Паўночнай Амерыкі, кантактуючы зь землякамі й патрыятычнымі арганізацыямі на Бацькаўшчыне, дапамагаючы ім, выдаючы беларускія пэрыёдыкі й свае творы, якія можна лічыць падручнікамі нацыянальнага ўсьведамлення, прыкладам дзейнага служэння беларускай справе.

Фактычна ўвесь сэнс свайго жыцця ўклаў Кастусь Акула ў такі свой верш:

Я зганьбаваную сьвятыню
Як мог, што сілаў, аднаўляў.
На помач клікаў на чужыне,
Шляхі і вехі ўстанаўляў

І Бласлаўлены Бог ўсявышні
Нас верай, сілай надзяліў,
Народ наш на зямлі ня лішні,
Ён будзе жыць, як хваль прыліў.

Хай-жа будзе пухам Кастую Акулу канадзкая зямля, і хай як найхутчэй стануць рэальнасцю ягоныя мары пра вольную і сапраўды беларускую Бацькаўшчыну.

Віталь ЗАЙКА

Сьв. пам. Марыя ГРЫНЬКО-ПАЎЛОЎСЬКІ (28.08.1928 - 29.12.2007)

Нарадзілася Марыя Грынько-Паўлоўскі ў вёсцы Васіліны каля Паставаў (Віцебская вобласць), а памерла пасля цяжкай хваробы ў Рэнфю, Антарыё, Канада.

Пакінула ў смутку сясьцёр Жэню, Анну і Дуню, а таксама шэсьць пляменьнікаў, пяць пляменьніц і два швагры.

Пахавалі нябожчыцу ў Мантрэалі на могілках каля нашага таты й сястры Тамары.

Дарагая Маня, няхай табе будзе пухам канадзкая зямля.

Сястра Анна ЖЫЗЬНЕЎСЬКІ

“Беларусы ў ЗША” – новае выданьне Зварот-просьба!

Найперш колькі слоў тлумачэння. Кнігі “Беларусы ў ЗША” (Менск, 1993) і “Belarusians in U.S.” (Lanham — New York, 1999), абедзьве аўтарства В. Кіпеля, даўно разыйшліся. Менскае выданьне (наклад 5000) распаўсюдзілася вельмі шырока: даводзілася бачыць кнігу ў шмат якіх раённых, гарадзкіх ды школьных бібліятэках Беларусі, а таксама аўтаграфавачы сотні асобнікаў прыватным уласнікам. Англагоўнае выданьне, хоць і меншым тыражом, але таксама трапіла ў даследчыя, унівэрсытэцкія ды прыватныя бібліятэкі. Кніга сканкрэтызавала блытанае дасюль паняцце “беларусы ў ЗША”.

Як і водзіцца, на кнігі былі рэцэнзіі, агляды, анатацыі. Бальшыня зь іх дадатныя, рэчовыя, хоць была адна рэцэнзія і нэгатыўная, зьездлівая. Ды асноўнае — матэрыял з кнігаў стаў выкарыстоўвацца даследнікамі. Амаль аднадушна адзначалася, што гэта першае даследаваньне тэмы, якую трэба далей вывучаць, выпраўляць памылкі мінулага, каб нацыянальную групу Амэрыкі, якую ў мінулым азначалі як “Russians”, “White Russians”, “Whiteruthenians”, “others”, “various Russian tribes”, “miscellaneous”, “Russian immigrants from the extreme western parts of Russia”, “Russians who don’t speak the ordinary Russian”, “tribal types”, “non-proper Russians”, “non-real Russians”, “a peculiar type of Russian”, “immigrants with undetermined affinities”, “peculiar nationality”, “Pollacks”, “Poles”, Russian-Lithuanians”, “Slavic (whites)” **запісваць беларусамі (Belarusians)**, чыя прысутнасьць у Амэрыцы канстатуецца ад каляняльных часоў. Бясспрэчна, парады, заўвагі, памылкі папярэдніх выданьняў будучы ўзяты на ўвагу, выпраўленыя ў наступных выданьнях.

Мушу аднак выказацца адносна заўвагаў, што ў кнігах, магчыма, успомнена-пералічана шмат прозьвішчаў. Здаецца, слушная заўвага. Аднак гэтая акалічнасьць мною абасноўваецца гэтак. У кнізе я пералічаю-ўспамінаю прозьвішчы асобаў, якія працавалі, перахоўвалі й адраджалі сваёй працай беларускую спадчыну ў Амэрыцы. На мой погляд, калі ў паўмільённай масе нашых “ціхіх” землякоў знаходзяцца актывісты, якія тлумачаць амэрыканскім бюракратам сваё этнічнае паходжаньне ды адраджаюць-замацоўваюць БЕЛАРУСКАСЬЦЬ, мой абавязак іх успомніць, адзначыць. Для мяне тыя людзі — будзь гэта бацькі, якія ў школе на бацькоўска-настаўніцкім сходзе тлумачаць беларускае паходжаньне іхнага дзіцяці, ці то далішчыкі “лістоў у рэдакцыю” мясцовай газэты з выказваньнем пра Беларусь, ці актывісты, якія сьпяваюць у хорах, арганізуюць пікнікі й г. д. — усе гэтыя людзі **дзеячы беларускасьці**, сьцьвярдзальнікі прысутнасьці беларусаў у ЗША, і ім, бясспрэчна, належыцца месца ў кнізе пра беларусаў Амэрыкі. Дарэчы, хацелася-б, каб і кожны з тысяч беларусаў, расікданых па шырокіх прасторах гэтага кантынэнту, прыпісаліся таксама да беларускіх парафіяў, хай сабе і на адлегласьці! Гэта зусім не перашкодзіць ім займацца рэлігійнымі справамі на месцы пасяленьня.

А цяпер, пасья даўжэйшага ўступу, мо й ня зусім ардынарная такая інфармацыя. Названыя вышэй кнігі пераглядаюцца й іх плянуецца перавыдаць. Вядома рэч, іх трэба будзе таксама дапоўніць, асабліва інфармацыяй пра “новых землякоў-імігрантаў” — землякоў, якія прыехалі ў ЗША, як яшчэ адна хваля зь беларускімі пашпартамі (першая прыбыла з пашпартамі БНР у гадох 1918-1922).

Просьба: Падайце пра сябе весткі: дзе вы пражываеце, колькі вас у вашай мясцовасьці, дзе працуеце й г. д., і да т. п. Падайце весткі пра вашае грамадзкае, таварыскае жыцьцё, вашы праблемы. Гэтыя дадзеныя будуць улучаны ў новыя выданьні кнігаў “Беларусы ў ЗША” і “Belarusians in U. S.”

З удзячнасьцю Вітаўт КІПЕЛЬ

330 Park St. / Haworth, NJ 07641 / e-mail: janzap@aol.com

ВІНШУЕМ

сп. Вітала Зайку, сябру БІНІМу, з заканчэньнем Пратаўскага інстытуту і атрыманьнем ступені кандыдата бібліятэкаведы. Жадаем далейшага плёну ў працы на акадэмічнай ніве.

Управа Беларускага Інстытуту Навукі й Мастацтва

СПАЧУВАНЬНЕ

БІНІМ са смуткам паведамляе пра сьмерць 29 студзеня 2008 г. у Таронта (Канада) на 83-м годзе жыцьця аднаго зь першых сваіх сяброў, пісьменьніка й журналіста **Кастуся Акулы**. Выказваем спачуваньне родзічам нябожчыка.

Управа Беларускага Інстытуту Навукі й Мастацтва

Аддзелы Беларуска-Амэрыканскага Задзіночаньня ў Нью-Ёрку і Нью-Джэрзі ладзяць сумеснае сьвяткаваньне

90-х УГОДКАЎ

АБВЕШЧАНЬНЯ НЕЗАЛЕЖНАСЬЦІ БЕЛАРУСІ,
якое адбудзецца **30 санавіна 2008 г.** у Нью-Брансўіку (Нью-Джэрзі) у гатэлі Гаят-Рыджэнсы па адрасу:
Hyatt Regency Hotel, 2 Albany Street, New Brunswick, NJ 08901

У праграме: урачыстая акадэмія, банкет і канцэрт з удзелам Трыё сям’і Казак. Пачатак імпрэзы а 12:30 папаўдні.

Перад імпрэзай адбудзецца набажэнства ў царкве сьв. Маці Божай Жыровіцкай БАПЦ (пачатак а 10:00 раніцы) па адрасу:
9 River Road, Highland Park, NJ

Даезд аўтобусам з аўтастанцыі **NY-NJ Port Authority Bus Terminal** да **New Brunswick/Hyatt Regency**; час у дарозе: каля 50 хвілін.

АНГЕЛЬСКА-БЕЛАРУСКІ СЛОЎНІК
ENGLISH-BELARUSIAN DICTIONARY
можна набыць у Беларускім Інстытуце Навукі й Мастацтва
Belarusian Institute of A&S, 330 Park St., Haworth, NJ 07641

У кнізе 1010 старонак, каля 30 000 слоў, багата прыкладаў, як трэба ўжываць тое ці іншае слова.

Цана: 50 даляраў (зь перасылкай у ЗША і Канадзе).

Па інфармацыю зьвяртацца на: Janzap@aol.com
Вывучайце ангельскую, удасканальвайце беларускую.
Слоўнік выдатны падарунак пры ўсякай нагодзе.

Віншuem шанюнага Багдана Андрусышына (ДАНЧЫКА) зь 50-годзьдзем. Зычым новых творчых посьпехаў і ўсяго самага найлепшага.

Замаўляйце беларускія кнігі, музычныя запісы, паштоўкі, календары й маркі БНР у інтэрнэт-краме газэты “БЕЛАРУС”
www.e-krama.com

Ахвяраваньні на выдавецтва БІНІМ:

А. Маркевіч	200
М. Ганько	100
Я. Жучка	100
М. Шульц	50

НА ВЫДАВЕЦКІ ФОНД “БЕЛАРУСА” АХВЯРАВАЛІ:

В. Гойдзь	\$100	Ганна Аўсейчык	30
В. Грыцук	100	Георгі Аўсейчык	30
А. Орас-Романо	100	Ю. Богуш	30
А. і М. Сенька	100	Я. Бяляцкі	30
Я. Шыбут	100	К. Вінтонік	30
М. Баяроўскі	80	К. Гайваронская	30
Б. Андрусышын	60	М. Гайдукоў	30
Л. Кавалёў	60	А. Грошаў	30
Дж. і Л. Баньдзік	50	Т. Грыцэвіч	30
М. Дэмковіч	50	С. Дрозд	30
В. Едзіновіч	50	І. Дунец	30
Ю. Касьцюкевіч	50	І. Ждановіч	30
В. Кіпель	50	В. і Р. Зайка	30
Е. Маркоўскі	50	А. Капчонава	30
Б. Паук	50	І. Кісель	30
У. Сітнік	50	Т. Красоўская	30
В. Яцэвіч	50	А. Кульгтыясаў	30
В. і В. Кавалёвы	48	Ю. Лапета	30
М. Чупракоў	35	І. Малашчанка	30
Ю. Андрусышын	30	Н. Махамедаў	30

В. Мельянец	30
Ю. і Л. Рэпецкі	30
І. Салдатаў	30

Упамяць Марыі ГРЫНЬКО-ПАЎЛОЎСКІ
А. Жызьнеўскі

Справаздача ад М. МАРОЗ з Заходняй Аўстраліі:

А. Бразоўскі	аўст. дал. 50
А. Мароз	50
М. Мароз	50
М. Мігаль	50
Я. Ніжнік	50
М. Раецкі	50
В. Лашкевіч	50
Бел.Задз. у Зах. Аўстр.	50

Усім шчыры дзякуй!

БЕЛАРУС

Газэта Беларусаў у Вольным Сьвеце

Выдае штотысячна: Беларуска-Амэрыканскае Задзіночаньне
Сусьветнае сеціва: baza-belarus.org

Падпіска \$30 на год.
Чэкі выпісвайце на **BIELARUS**

BIELARUS

Belarusian Newspaper in the Free World

Published monthly by
Belarusian American Ass’n, Inc.

Subscription \$30 yearly
Make checks payable to **BIELARUS**

Рэдагуе калегія.
Адказны рэдактар Марат КЛАКОЦКІ
Падпіска Сяргей ТРЫГУБОВІЧ

Артыкулы, падпісаньня прозьвішчам ці ініцыяламі, могуць зьмяшчаць пагляды, зь якімі Рэдакцыя не згаджаецца.
Перадрук дазваляецца толькі пры ўмове зазначэньня крыніцы.

© **BIELARUS**, 2008

Адрас для допісаў і кантактаў:
BIELARUS

P.O. Box 3225
Farmingdale, NY 11735

E-mail:
hazetabelarus@att.net

Сусьветнае сеціва:
www.bielarus.org

ISSN 1054-9455

Адказнасьць за зьмест рэкламы нясе рэкламадаўца.